

ETELÄ-EUROOPAN KULTTUURIN PYÖRTEISSÄ

Eräänä kauniina kevätpäivänä 2018 istuin Oulun hampaan kiltahuoneella hörppimässä teetä ja jutustelemassa kavereiden kanssa. Olin vastikään huomannut EDSA:n (=European dental students association) Facebook-sivuilla, että Dubrovnikin kesäleirin haku on aukeamassa. Pohdin kovasti vielä silloin, että hakisinko mukaan. Päätin kuitenkin hakea lopulta ja seuraavat viisi tuntia kuluivat kirjoitellessa näppäimistö tulessa englanninkielistä hakemusta, jotta voisin lähettää sen ensimmäisten joukossa heti haun auettua. Valintojen odotus oli piinaavaa; mutta palkittiin odotetun hyväksymisilmoituksen ilmaantuessa sähköpostiin.

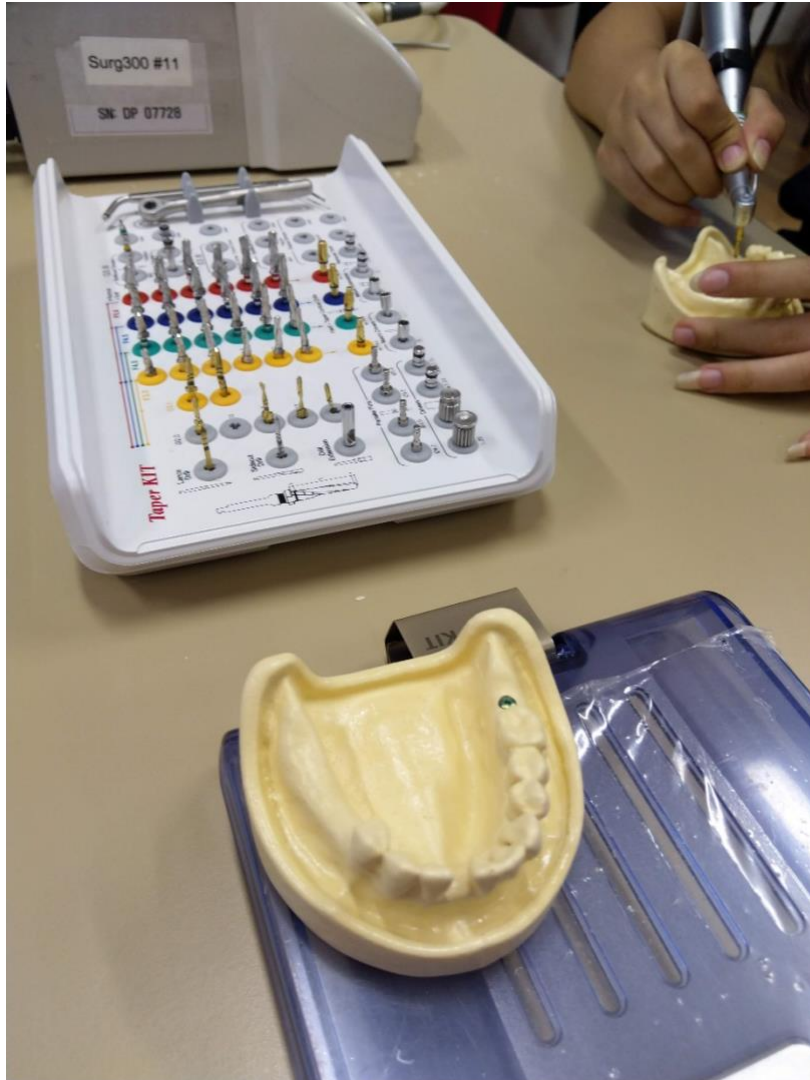
Viikon kestävä leiri järjestettiin Dubrovnikissa elokuun puolivälissä. Meitä oli vajaa 40 opiskelijaa, joista suurin osa ympäröivistä maista. Edustettuina olivat ainakin: Turkki, Bosnia-Hertsegovina, Tšekki, Albania, Slovakia, Slovenia, Serbia, Italia, Sardinia, Romania, Montenegro sekä Kroatian omat opiskelijat. Ainoat pohjalaiset siellä olivat minä ja virolainen kämppikseni.

Leirimaksulla nautimme Dubrovnin tunnelmallisesta kaupungista majoittuen aivan sen kupeessa sijaitsevassa vanhassa, arvokkaassa yliopistorakennuksessa. Huoneet olivat rakennuksen kolmannen kerroksessa, joissa osassa huoneista saattoi olla 4 henkilöäkin ja osa taas majoitettiin yksityishuoneisiin. Joka päivä suuntasimme aterioimaan sisäpihan ravintolaan, josta suuntasimme luennoille toiseen kerrokseen aamukahvin voimalla. Toisinaan taas meille tarjoiltiin Red Bullia luennoilla, jotta pysyisimme hereillä väsymyksestä huolimatta. Miten ironista olikaan, kun hammaslääkäriopiskelijat esimerkiksi lipittivät energiajuomia luennoilla.

Olin yllätynyt siitä, miten hyvin luennot oli koostettu ja arvostin todellakin luennoitsijoiden taitoa esittää asiat intohimoisesti ja kiinnostavasti. Opettajien palava intohimo omaan aiheeseensa todellakin näkyi – tiedä sitten oliko se osittain illuusiota kulttuurierojen myötä. Käsittelimme luennoilla monia eri aihealueita, mutta parasta oli ehdottomasti työpajat, joissa pääsimme kokeilemaan implanttien asentamista

ohjatusti tekoleukoihin sekä fotodynaamista parodontiitin hoitoa laserilla. Limakalvotyöpajassa taas kurkkasimme toistemme suuhun ja sen jälkeen saimme mahdollisuuden testata toluiinisivärjäystä.

Eniten kyseisellä reissulla opin ehdottomasti kulttuurieroista. Oli silmiä avaavaa huomata, että miten samanlaisia me kaikki olimme erilaisesta taustasta ja temperamentista huolimatta. Ei ole turhaan sanottu, että eteläeurooppalaiset ovat tunteellisia. Ihmiset olivat hyvin kohteliaita, näyttivät tunteitaan ja olivat tuttavallisia. Sosiaalisuus vietiin aivan uudelle tasolle ja tällainen itseään Suomessa suhteellisen avoimeksi ja reippaaksi tituleeraavakin tunsu väsyvänsä, kun eteläeurooppalaisilla kollegoilla oli vauhti päällä. Välillä kaverit löysivätkin tämän poloisen lataamasta akkujaan omasta huoneestaan. Tiivistäen voisi sanoa, että etelä-Euroopassa ihmiset ovat todellisia vieteriä. Pomppivat paikasta toiseen nopealla tahdilla niin ettei

hitaampi hämäläinen pysy mukana edes ajatuksissa, saati sitten nopeammassa salsassa.

Uutena tuli hammaslääkärin ammattiin kohdistuvat erot. Esimerkiksi Albaniassa ammatin arvostus on alhainen, samoin palkka. Alalle on koulutettu niin paljon väkeä, että kilpailu on kovaa ja elannon saaminen pelkästään hammaslääkärinä toimimalla haastavaa. Rivien välistä saattoi myös huomata, että eri maissa opetus painottuu eri tavoin.

Vaikka meillä olikin paljon luentoja, niin oli myös sosiaalista aktiviteettia. Lähes joka illalle oli suunniteltu, jos jonkinlaista illanviettoa. Oli teemabileitä, Karaka-veneristeily, kajakointia, vanhankaupungin kierrosta. Jotkut kävivät tilaisuuden tullen Game of Thrones-kierroksellakin. Iltaisin kävimme vanhan kaupungin suosituimmalla klubilla, jonne meille oli VIP-tilat varattuna useammalle illalle. Paikka oli upea. Ainut miinus oli niin kova musiikki, että vielä seuraavanakin päivänä korvissa soi. Aina, kun meille tuli mahdollisuus, kipaisimme uimaan

läheiselle uimarannalle. Matkaa asunnolta oli rantaan huimat 300 metriä, joten ei kun pyyhe päälle ja menoksi. Yhtenä iltana suuntasimme sinne jopa yöuinnille. Vesi oli yllättävän kylmää, mutta se ei haitannut, kun maisemat olivat henkeäsalpaavat.

Näin lopuksi voisin sanoa, että koin saaneeni rahoilleni hyvin vastetta reissusta vaikkakin jatkuva meneminen ja sosiaalinen kanssakäyminen uuvuttivatkin pitkässä juoksussa suomalaista. Tästä huolimatta reissusta jäi hyvät muistot ja kavereita ympäri Euroopan. Lisäksi opin todella paljon niin itsestäni kuin myös muista kulttuureista ja siitä, mitä hammaslääkärinä toimiminen on Suomessa verrattuna etelä-Eurooppaan.

Terkuin Pirjo Viitasaari